

Zulfiyaxonim qalamiga mansub “Bahor keldi seni so'roqlab”

she'rini o'qiganimda mening hislarim

Vaxobjonova Guljahon

Toshkent tibbiyot akademiyasi

4-bosqich talabasi

Bahor keldi seni so'roqlab...

Salqin saharlarda, bodom gulida,

Binafsha labida, yerlarda bahor.

Qushlarning parvozi, yellarning nozi,

Baxmal vodiylarda, qirlarda bahor...

Qancha sevar eding, bag'rim, bahorni,

O'rik gullarining eding maftuni.

Har uyg'ongan kurtak hayot bergan kabi

Ko'zlaringga surtib o'parding uni.

Mana, qimmatligim, yana bahor kelib,

Seni izlab yurdi, kezdi sarsari.

Qishning yoqasidan tutib so'radi seni,

Ul ham yosh to'kdi-yu, chekindi nari.

Seni izlar ekan, bo'lib shabboda,

Sen yurgan bog'larni qidirib chiqdi.

Yozib ko'rsatay deb husn-ko'rkini,

Yashil yaproqlarni qidirib chiqdi.

Topmay, sabri tugab bo'ron bo'ldi-yu,

Jarliklarga olib ketdi boshini.

Farhod tog'laridan daraging izlab,

Soylarga qulatdi tog'ning toshini.

Zulfiyaxonim qalamiga mansub *"Bahor keldi seni so'roqlab"* she'rini o'qir ekanman, uning har bir misrasida inson qalbining chuqur his-tuyg'ulari va bahorning hayotbaxsh nafasi uyg'unlashganini his qilaman. Bu asar faqat bir faslning tasviri emas, balki inson qalbidagi iztirob, sog'inch va hijronning nozik ifodasidir. Shoir tabiat manzaralari orqali inson ruhiyatidagi iztiroblarni jonlantirib, tabiat va inson hayoti orasida chuqur bog'liqlikni namoyon etadi.

Bahor bu yerda faqat fasl emas, balki yangi hayot, umid va sevgi ramzi sifatida gavdalanadi. Ammo bu bahor o'zining xushxabarini, yangi umidini olib kelganida, u sevgan insonni topolmaydi. Bahorning "seni so'roqlab" kezishi, har bir bog'-u qirni qidirishi — aslida bu inson qalbidagi armon va qayg'uning ifodasi. Bahor inson uchun orziqib kutilgan quvonch fasli bo'lsa-da, shoir uchun u yo'qotilgan sevgi va o'tgan baxtli damlarning alamli xotirasi bo'lib ko'rinadi.

She'rni o'qir ekanman, qushlarning parvozi, daraxtlarning kurtak otishi, gullarning ochilishi tasvirlari tasavvurimda jonlanadi. Lekin bu go'zal manzaralar qalbdagi chuqur qayg'uni yengillatolmaydi. Bahorning quvonchi shoiraning qalbidagi iztiroblarni yangilaydi, sevgisini, yo'qotgan insonini eslatadi. Har bir kurtak uyg'onganda, har bir gul ochilganda, uning qalbida o'chmas hijron alanga oladi.

She’rda “bahor” va “yo‘qotish” o‘rtasidagi ziddiyat chuqur ma’noni ifodalaydi. Shoir uchun bahor sevgining xotirasi, umrining eng baxtli damlarini eslatadi, shu bilan birga, o‘sha baxtli damlarning qaytmasligini ham eslatadi. Bu o‘quvchida ham sog‘inch, ham xotiralar uyg‘otadi. Chunki har birimiz hayotimizning o‘z “bahorlarini” sog‘inamiz — sevgan insonlarimizni, baxtli damlarimizni, orziqib kutgan quvonchlarimizni.

She’rning eng ta’sirli jihati shundaki, unda faqat yo‘qotish va hijron emas, balki tiriklikning davomiyligi, sevgining o‘lmasligi ham ifodalangan. Shoir sevgan insoni yo‘q bo‘lsa-da, uning ovozi bahorning nafasi bilan qaytadi, uning xotirasi tabiat bilan uyg‘unlashadi. Bu inson ruhiyatining cheksiz kuchini, hijron va qayg‘uga qaramay, hayotni sevrishga bo‘lgan qobiliyatini ko‘rsatadi.

"Bahor keldi seni so‘roqlab" nafaqat yo‘qotish va sog‘inchni ifodalaydi, balki umid va abadiy sevgi ramziga aylanadi. Bahor faslining jonlanishi, kurtaklarning ochilishi va tabiatning uyg‘onishi hayot davomiyligini eslatadi. Ammo bu hayot o‘z navbatida inson qalbidagi yo‘qotish iztiroblari bilan yonma-yon yashaydi. Shoir sevgilisining xotiralarini bahorga ko‘chirib, uning hayotini bu tabiat manzaralarida abadiy qoldiradi.

She’rning eng kuchli jihati shundaki, unda nafaqat qayg‘u, balki o‘lmas hayot ramzi sifatida baxt va sevgi ham gavdalanadi. Bahorning sevgilisi, tabiatning qismiga aylanganidek, shoir uchun ham bu sevgi o‘lmaslikning ramzi bo‘lib qoladi.

Shunday qilib, she’r inson qalbining cheksiz imkoniyatlarini ko‘rsatadi: hijron va yo‘qotish oldida to‘xtamasdan, hayotdan umid topa olishni, xotiralarni go‘zallik bilan saqlab, ularni hayotning bir qismiga aylantirishni. Bu she’r har bir o‘quvchini qalbining chuqur qatlamlariga olib kiradi, unda o‘zining xotiralari, dardlari va umidlarini topadi. Bahorning kelishi faqat tabiat uchun emas, inson uchun ham yangi bir hayot boshlanishi ekanini eslatadi.

Xulosa qilib aytganda, Zulfiya bu she’rida tabiat va inson qalbining nozik uyg‘unligini, hijronning go‘zalligini va sevgining cheksizligini mahorat bilan tasvirlagan.

She’rni o‘qir ekanman, qalbimda hayotning go‘zalligi va inson his-tuyg‘ularining chuqurligi yana bir bor jo‘sh uradi. Bahor bu yerda faqat fasl emas, balki inson hayotining ramzi, umid va sevgi timsolidir. Shu sabab, bu she’r nafaqat o‘qiladi, balki his qilinadi.